

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 6, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:322](#) 21-02-2025

Hoge Raad: hypotheekhouder is niet ongerechtvaardigd verrijkt door natrekking aluminium Zalco

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:1141](#) 26-02-2025

Curatoren Scotch en Soda niet aansprakelijk voor verkoop voorraad en niet-gestanddoening overeenkomst

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:3043](#) 21-02-2025

Homologatie WHOA-akkoord ondanks bezwaren UWV en observator

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:1037](#) 14-02-2025

Curator verzet zich terecht tegen het vaststellen van een laattprijs voor de verkoop van een woning

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:673](#) 13-02-2025

WHOA-procedure: afwijzing verzoek tot het afkondigen van een afkoelingsperiode

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1350](#) 12-02-2025

Peeters/Gatzen-vorderingen van de curator tegen (gelieerde) stichtingen en een oud-bestuurder van gefailleerde

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:821](#) 12-02-2025

Aansprakelijkheid van curator pro se door onrechtmatig (lichtvaardig) leggen van conservatoir beslag?

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1351](#) 12-02-2025

Bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor boedeltekort in faillissement van stichting

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:2625](#) 12-02-2025

Heropening vereffening om conservatoir beslag door te halen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:283](#) 05-02-2025

Geen vaststellingsovereenkomst tot stand gekomen tussen curator en bestuurder

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:657](#) 15-01-2025

Bestuurders aansprakelijk voor faillissementstekort; verzekeraar gehouden tot verlenen van dekking

RECHTSPRAAK

Homologatie WHOA-akkoord ondanks bezwaren UWV en observator

De rechtbank Den Haag heeft het door de onderneming aangeboden akkoord gehomologeerd, ondanks de tegenstem van het UWV en kritiek van de observator. De rechtbank oordeelt dat de onderneming voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij verkeert in de toestand van dreigende insolventie en dat de herstructurering noodzakelijk is om een faillissement te voorkomen.

De onderneming in kwestie en aanbieder van het akkoord exploiteert een onderzoeks- en adviesbureau. Zij verkeert al enige tijd in financieel zwaar weer door hoge huur- en personeelskosten. Om een faillissement te voorkomen is een akkoord aangeboden aan een aantal schuldeisers: de Belastingdienst, het UWV en de verhuurder. Ook zijn nieuwe afspraken gemaakt met de verhuurder over de verlaging van de huurprijs en met de Belastingdienst over betalingstermijnen.

De betrokken schuldeisers hebben verdeeld gestemd over het akkoord: de Belastingdienst en de verhuurder hebben voor gestemd en het UWV tegen. Het UWV is van mening dat de onderneming niet verkeert in de WHOA-toestand als bedoeld in artikel 370 lid 1 Fw, aangezien zij een positief eigen vermogen heeft en deel uitmaakt van een groep met een positief eigen vermogen.

Ook de observator heeft kritiek geuit op de vraag of sprake is van de toestand van dreigende insolventie. Verder heeft hij kanttekeningen geplaatst bij de hoogte van de vordering van de Belastingdienst en de informatievoorziening in het akkoord, waaronder het feit dat de cumulatief preferente aandeelhouder buiten het akkoord wordt gehouden. De onderneming had eind 2023 een verplichting van € 632.000 op deze aandelen, die in het bezit zijn van een STAK. In het akkoordvoorstel is dit niet vermeld of toegelicht. Volgens de onderneming betreft het een werknemersparticipatie, waarbij de certificaathouders (ex-)werknemers zijn. Aldus zou het gaan om een werknemersvordering.

De rechtbank gaat niet mee in de bezwaren van de observator. Het is aannemelijk dat de bedoelde vordering pas ontstaat zodra er recht is op winstuitkering, hetgeen in de huidige situatie niet het geval is. Daarvan uitgaande ligt het voor de hand dat de cumulatief preferente aandeelhouder buiten het akkoord is gehouden. Verder oordeelt de rechtbank dat de onderneming verkeert in de toestand van dreigende insolventie en dat het ontbreken van voldoende toelichting over de overige punten onder de gegeven omstandigheden geen tekortkoming in de informatieverplichting vormt die tot een weigering van de homologatie zou moeten leiden.

Het door de onderneming aangeboden akkoord wordt gehomologeerd.

B.S. Koppers-Pronk, maart 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:3043

Zaaknummer: C/09/679068, FT-RK 25/62 HO

Rechters: J.C.A.T. Frima, H.J. Idzenga en J. Schreurs-van de Langemheen

Advocaten: K.C. Mensink

Wetsartikelen: 369 lid 4 Fw en 384 Fw

RECHTSPRAAK

Heropening vereffening om conservatoir beslag door te halen

Het faillissement van een bv is vereenvoudigd afgewikkeld. Nadien wordt bij voorbereiding van de splitsing van een registergoed ontdekt dat ten behoeve van deze bv conservatoir beslag is gelegd op het registergoed. De rechtbank heropent de vereffening op grond van (analoge toepassing van) artikel 2:23c BW, zodat het beslag kan worden doorgehaald.

Het faillissement van een bv is vereenvoudigd afgewikkeld in de zin van artikel 137a Fw en in juni 2016 geëindigd door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst. Bij de voorbereiding van de splitsing van een registergoed is echter gebleken dat hierop nog conservatoir beslag ligt ten behoeve van de bv. De procedure die door de bv was gestart bij de Raad van Arbitrage voor de Bouw is geroyeerd, maar het beslag is niet doorgehaald. Om de splitsing te realiseren is doorhaling van het beslag wel nodig. Daarom verzoekt de eigenaar van het registergoed om heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c lid 1 BW.

De rechtbank overweegt dat in dit geval de heropening kan worden bevolen met analoge toepassing van artikel 2:23c BW, nu het voor het uitvoeren van een bepaalde rechtshandeling noodzakelijk is dat de bv tijdelijk herleeft. De voormalig curator van de bv wordt benoemd tot vereffenaar.

H.J. de Kloe, maart 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:2625

Zaaknummer: C/09/10/777 F / HA RK 25-46

Rechters: M. van Nooijen

Advocaten: H.A. van Dijk-Verheij

Wetsartikelen: 2:23c BW en 137a Fw

RECHTSPRAAK

Geen vaststellingsovereenkomst tot stand gekomen tussen curator en bestuurder

Volgens de rechtbank is tussen de curator en de bestuurder geen overeenstemming bereikt over een schikking. De curator mocht er ook niet op vertrouwen dat een schikking over de bestuurdersaansprakelijkheid tot stand was gekomen.

In deze uitspraak staat de vraag centraal of tussen de bestuurder van de failliete stichting Cavaris en de curator in het faillissement overeenstemming is bereikt over een schikking met het oog op vermeende bestuurdersaansprakelijkheid. De curator vordert nakoming van de vaststellingsovereenkomst en stelt zich op het standpunt dat een vaststellingsovereenkomst tot stand is gekomen, omdat overeenstemming over de essentialia van de overeenkomst zou zijn bereikt. De bestuurder betwist dat overeenstemming is bereikt. Hij heeft de vaststellingsovereenkomst niet aanvaard en mocht daarom nog afzien van de schikking.

De rechtbank overweegt dat een overeenkomst tot stand komt door aanbod en aanvaarding (art. 6:217 BW) en dat wilsovereenstemming moet bestaan over de essentiële onderdelen van de overeenkomst (art. 3:33 BW). Als partijen nog geen overeenstemming hebben bereikt over alle essentiële elementen, komt enkel een rompovereenkomst tot stand. De rechtbank stelt voorop dat de betreffende schikking ter afwending van een procedure over de bestuurdersaansprakelijkheid van de bestuurder wordt aangeduid als een vaststellingsovereenkomst ex artikel 7:900 BW. Schriftelijkheid en ondertekening zijn geen vereisten voor de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Voldoende is dat partijen overeenstemming hebben bereikt over alle essentialia van de schikking. Aanvaarding kan ook aan de orde zijn als de curator er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat zijn schikkingsaanbod was aanvaard. Volgens de rechtbank dient het gerechtvaardigd vertrouwen in de overeenstemming over een schikking vanwege de persoonlijke aansprakelijkheid van een bestuurder niet (te) snel te worden aangenomen. Het uitgangspunt van vrijwilligheid aan de zijde van de bestuurder is van belang. Enige mate van terughoudendheid is daarom op zijn plaats.

De rechtbank oordeelt dat de curator onvoldoende heeft aangetoond dat er tussen partijen overeenstemming is bereikt over de schikking. De e-mailcorrespondentie tussen de advocaat van bestuurder en de curator bevatte expliciete voorbehouden. Bovendien heeft de bestuurder de curator rechtstreeks verzocht om de conceptvaststellingsovereenkomst te ontvangen ter nadere beoordeling. Volgens de rechtbank duidt dit op de intentie om verder te onderhandelen. Daarnaast bevatte de uiteindelijke conceptovereenkomst aanvullende bepalingen die niet eerder waren overeengekomen. Hierbij is het van belang dat in de conceptovereenkomst een passage was opgenomen over het niet te goeder trouw zijn van de bestuurder tijdens zijn bestuursperiode. Voor de bestuurder was het van belang dat deze passage niet zou worden opgenomen, maar de curator stelde dat dit juridisch geen betekenis zou hebben. De rechtbank oordeelt dat de curator dit niet voor de bestuurder kon bepalen én dat het ontbreken van overeenstemming hierover de totstandkoming van de vaststellingsovereenkomst belemmert.

Vervolgens oordeelt de rechtbank dat de curator er niet gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat overeenstemming was bereikt over de schikking. De rechtbank acht het van belang dat de onderhandelingen voornamelijk via de advocaat van de bestuurder verliepen en dat niet is gebleken dat deze een onvoorwaardelijk mandaat had. Ook blijkt uit de correspondentie en de toezeggingen van de curator tijdens de mondelinge behandeling dat er nog ruimte was voor verdere onderhandelingen over de inhoud van de conceptovereenkomst. Dit wijst erop dat nog geen definitieve wilsovereenstemming tussen partijen was bereikt. Hierdoor mocht de curator er niet op vertrouwen dat de bestuurder akkoord was met de door de advocaat gemaakte afspraken en dat de verdere onderhandelingen geen doorslaggevende rol meer zouden hebben. Als laatste benadrukt de rechtbank dat de bestuurder schriftelijk heeft bevestigd af te zien van de schikking, wegens de vergaande financiële gevolgen daarvan.

De rechtbank acht de argumenten van de bestuurder valide. De rechtbank concludeert dat de bestuurder het recht toekomt om van de schikking af te zien en dat aan hem het recht toekomt om zijn aansprakelijkheid door de rechter te laten toetsen. Dit recht van de bestuurder mag hem niet te lichtvaardig worden ontnomen. De vordering van de curator tot nakoming van de vaststellingsovereenkomst wordt afgewezen.

D.M.M. Detisch, maart 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:283

Zaaknummer: C/16/586212 / KG ZA 24-646

Rechters: J.R. Hurenkamp

Advocaten: mr. N. Gamliël en D. van der Leij

Wetsartikelen: 3:33 BW, 3:35 BW, 6:217 BW en 6:227 BW

RECHTSPRAAK

Hoge Raad: hypotheekhouder is niet ongerechtvaardigd verrijkt door natrekking aluminium Zalco

Pandrecht op aluminium is tenietgegaan door natrekking. Pandhouder vordert verklaring voor recht dat hypotheekhouder ongerechtvaardigd is verrijkt. De Hoge Raad oordeelt dat voor de vraag of sprake is van ongerechtvaardigde verrijking acht moet worden geslagen op alle omstandigheden van het geval en wijst de vordering af.

Daags na de faillietverklaring van de Zeeland Aluminium Company N.V. ('Zalco') hebben de curatoren de aluminiumsmelterij stilgelegd. Het vloeibare aluminium dat op dat moment in de ovens aanwezig was, is toen gestold. Het gestolde aluminium is vervolgens – via bestanddeelvorming – nageetrokken door de ovens.

Glencore AG ('Glencore') had een pandrecht op het vloeibare aluminium. Dat pandrecht is door de natrekking tenietgegaan. Nationale Borg-Maatschappij N.V. en Zeeland Seaports N.V. (hierna tezamen: 'NB c.s.') hadden een hypotheekrecht op Zalco's recht van erfpacht en opstal. De hypotheekrechten van NB c.s. zijn zich gaan uitstrekken over het gestolde aluminium.

Glencore vordert een verklaring voor recht dat NB c.s. ongerechtvaardigd zijn verrijkt. Daartoe stelt Glencore dat het onderpand voor haar financiering door de natrekking in waarde is verminderd met de waarde van het aluminium, dat de waarde van de hypotheekrechten van NB c.s. met dezelfde waarde is toegenomen, en dat voor deze verrijking van NB c.s. geen rechtvaardiging bestaat.

NB c.s. betwisten dat zij ongerechtvaardigd zijn verrijkt, omdat de hypotheekrechten per saldo een negatieve waarde vertegenwoordigden. Als gevolg van het stollen van het aluminium zijn de ovens ernstig beschadigd en is de waarde van het terrein aanzienlijk verminderd. De saneringskosten in combinatie met de achterstallige canon maakten dat sprake was van een negatieve waarde van de hypotheekrechten van NB c.s. De waardedaling van het gehele onderpand van NB c.s. oversteeg de waarde van het aluminium. Het hof gaat daarin mee en

wijst de vordering van Glencore af.

In cassatie klaagt Glencore dat het hof heeft miskend dat in geval van natrekking in beginsel moet worden aangenomen dat sprake is van verrijking en dat afdracht van deze verrijking op grond van artikel 6:212 BW redelijk is. Het ligt volgens Glencore op de weg van NB c.s. om te stellen, en zo nodig te bewijzen, dat er geen sprake is van ongerechtvaardigde verrijking.

De Hoge Raad overweegt dat verrijking als gevolg van natrekking weliswaar in beginsel ongerechtvaardigd is, maar dat niet ook als uitgangspunt heeft te gelden dat in geval van natrekking in beginsel sprake is van verrijking. Bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van verrijking komt het volgens de Hoge Raad aan op een vergelijking tussen de feitelijke vermogenstoestand van de aangesprokene na de natrekking en diens hypothetische vermogenstoestand als natrekking niet zou hebben plaatsgevonden. Daarbij moet de rechter acht slaan op alle omstandigheden van het geval.

Het stilleggen van de fabriek heeft enerzijds als gevolg gehad dat het onderpand van NB c.s. in waarde toenam door de natrekking van het aluminium, maar anderszijds is het onderpand hierdoor – sterker – in waarde afgenomen. Dat het hof beide gevolgen heeft betrokken bij de vermogensvergelijking ter beantwoording van de vraag of NB c.s. door de natrekking is verrijkt, geeft volgens de Hoge Raad geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. De Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep.

S.J. van den Boogert, maart 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-02-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:322

Zaaknummer: 23/01587

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en G.C. Makkink

Advocaten: B.M.H. Fleuren, F.J.L. Kaptein en J.W.M.K. Meijer

Wetsartikelen: artikel 6:212 BW

RECHTSPRAAK

Curator verzet zich terecht tegen het vaststellen van een laatprijs voor de verkoop van een woning

In deze kortgedingprocedure speelt de vraag of de curator zich terecht verzet tegen het vaststellen van een laatprijs voor de verkoop van de woning. De curator wordt in het gelijk gesteld en de failliet en diens ex-partner verliezen nog meer geld.

Wat een pech, nog meer geld weg. In deze kortgedingprocedure staat de vraag centraal of de curator zich terecht verzet tegen het vaststellen van een laatprijs voor de verkoop van een woning. Het betreft de volgende situatie. Eiser 1 en eiser 2 zijn gehuwd geweest, maar zijn op 28 januari 2022 gescheiden. Zij zijn ouders van drie minderjarige kinderen. In het kader van de echtscheiding zijn zij overeengekomen dat de woning waarvan zij beiden eigenaar waren aan eiser 1 zal toekomen.

Eiser 2 was DGA van een concern, bestaande uit verschillende vennootschappen. Deze vennootschappen zijn in 2018 failliet verklaard. De curator heeft op basis van een rechtmatigheidsonderzoek geconstateerd dat er sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 BW. De rechtbank heeft bij vonnis van 21 februari 2024 eiser 2 aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort, met een maximaal bedrag van € 3.500.000. Ook is eiser 2 veroordeeld om als voorschot op het boedeltekort een bedrag van € 500.000 aan de curator te voldoen en is aan hem een bestuursverbod opgelegd. De curator heeft vervolgens geprobeerd afspraken met eiser 2 te maken over onder andere het in de verkoop zetten van de woning. Eiser 2 heeft niets laten weten, waarna de curator aan makelaars B en C opdracht heeft gegeven de woning te taxeren. Op 28 mei 2024 wordt deze getaxeerd op € 2.000.000. Op 9 december 2024 heeft de curator het vonnis van 21 februari 2024 aan eisers laten betekenen, waarbij executoriaal beslag is gelegd op de woning. Eiser 1 heeft vervolgens makelaar D opdracht gegeven de woning te taxeren, waaruit een bedrag van € 1.600.000 volgde (3 januari 2025). Een taxateur heeft vervolgens de opiniewaarde bij gedwongen verkoop in lege staat op 9 januari 2025 vastgesteld op een bedrag van € 1.050.000. Daags erna heeft de curator een aanvullend beslag gelegd op het aandeel van eiser 1 in de

woning.

Eisers betogen dat zij de woning per 30 december 2024 hebben verkocht. Zij hebben een koper gevonden die € 1.250.000 heeft geboden en toestaat dat eiser 1 met de kinderen nog afzienbare tijd in de woning mag blijven wonen, hetgeen in het belang van de kinderen zou zijn. Eisers vorderen daarom in kort geding de curator te veroordelen om binnen twee dagen na betekening van het vonnis mee te werken aan de verkoop van de woning, in ieder geval inhoudende dat de curator de notaris belast met het transport van de woning zal machtigen tot doorhaling van de door de curator gelegde beslagen. De betreffende koopovereenkomst is door eisers echter niet overgelegd in de procedure. De advocaat van eisers heeft ter zitting daarom toegelicht dat de vordering erop is gericht om de curator tot medewerking te veroordelen aan meer algemeen een verkoop van de woning voor een bedrag van € 1.250.000.

De rechter stelt voorop dat nu het niet gaat om een specifieke verkoop, in deze procedure de vraag speelt of de curator zich terecht tegen het vaststellen van een laatprijs voor de verkoop van de woning ad € 1.250.000 verzet. De curator licht ter zitting toe met name belang te hebben bij een zo hoog mogelijke opbrengst. Ook heeft de curator nadrukkelijk de bereidheid getoond om de woning in de verkoop op Funda te plaatsen en het verkooptraject acht maanden de tijd te geven. Daarmee wordt ook tegemoetgekomen aan het aangevoerde belang van de kinderen van eisers om nog enige tijd in de woning te kunnen blijven wonen. Het komt de rechter daarom niet vreemd voor dat de curator niet akkoord gaat met een verkoop voor een bedrag van € 1.250.000, nu aansluiting dient worden gezocht bij de marktwaarde en niet bij de executiewaarde. Volgens de rechtbank hebben eisers bovendien het belang van de kinderen niet concreet gemaakt. Het is niet duidelijk waarom alleen een verblijf in die specifieke woning in het belang van de kinderen is.

Eisers worden in het ongelijk gesteld en moeten de proceskosten betalen.

S. Renssen, maart 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 14-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:1037

Zaaknummer: C/01/411730 /KG ZA 25-15

Rechters: E.M.C. Mommers

Advocaten: S.N. Peijnenburg en J. van Meeteren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor boedeltekort in faillissement van stichting

Bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort in het faillissement van een stichting. Ondanks een expliciete contractuele verplichting en een eerdere procedure tegen de stichting, hebben bestuurders nagelaten de stichting aan te sluiten bij een pensioenfonds ten behoeve van werknemers. De ingehouden pensioenpremies zijn vervolgens aangewend voor de bedrijfsvoering van de stichting. Hiermee is voldaan aan de vereisten van artikel 2:138 BW. Het beroep op disculpatie door bestuurders faalt.

In het faillissement van stichting Vlabio stelt de curator de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:300a jo. artikel 2:138 BW. Hiervoor is vereist dat (a) het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en (b) aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De rechtbank wijst de vordering toe.

Aan vereiste (a) is voldaan wanneer geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – aldus zou hebben gehandeld. Hoewel het gaat om een zware toerekeningmaatstaf, maken de omstandigheden van dit geval dat geoordeeld moet worden dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. De bestuurders hebben ondanks een duidelijke contractuele verplichting en een eerdere procedure tegen Vlabio, niet gezorgd voor de pensioenvoorziening van haar werknemers. Ook is Vlabio niet aangesloten bij een pensioenfonds. De bestuurders stellen dat er onduidelijkheid bestond over de verplichting van Vlabio tot aansluiting bij een pensioenfonds. Dit verweer gaat niet op omdat Vlabio de ingehouden pensioenpremies niet apart heeft gezet, maar heeft aangewend ten behoeve van de bedrijfsvoering van Vlabio. Dat met enkele werknemers inmiddels een regeling is getroffen, maakt het handelen van bestuurders niet minder verwijtbaar.

Om te voldoen aan vereiste (b) is het voldoende dat aannemelijk is dat de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in belangrijke mate heeft bijgedragen aan het faillissement. De

kennelijk onbehoorlijke taakvervulling hoeft niet de enige oorzaak van het faillissement te zijn. De bestuurders hebben erkend dat de pensioenvorderingen van werknemers – de grootste crediteurenpost – ertoe hebben geleid dat Vlabio niet meer aan haar verplichtingen kon voldoen. Aangezien het onbehoorlijk bestuur heeft geleid tot deze pensioenvorderingen, is het volgens de rechtbank aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Het beroep van bestuurders op disculpatie met de stelling dat zij niet betrokken waren bij de administratie en afhandeling van de pensioenafdrachten, omdat deze door een externe administratieve dienst werden verzorgd, slaagt niet.

W.P.IJ. Overgoor, maart 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1351

Zaaknummer: C/05/409770 / HA ZA 22-449

Rechters: F.M.T. Quaadvliet

Advocaten: A.H.J. Dunselman en T.S.V. Bron

Wetsartikelen: 2:138 BW en 2:300a BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid van curator pro se door onrechtmatig (lichtvaardig) leggen van conservatoir beslag?

Een curator is niet pro se aansprakelijk voor schade door het laten leggen van conservatoir beslag. De curator heeft niet onzorgvuldig gehandeld, omdat er voldoende aanwijzingen bestonden dat het vliegtuig waarop beslag was gelegd tot de boedel behoorde.

Deze zaak betreft een geschil tussen Culimarque Holding B.V. ('CH') en de curator die is aangesteld in het faillissement van bedrijf X ('gefailleerde'), alsmede het kantoor waar de curator werkzaam is. CH vordert een verklaring voor recht dat de curator (pro se) en zijn kantoor hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade die CH zou hebben geleden doordat de curator lichtvaardig zou zijn overgegaan tot conservatoire beslaglegging.

De beslaglegging vond plaats vanwege een geschil over de vraag of een vliegtuig eigendom was van gefailleerde of van CH. De Inspectie Leefomgeving en Transport ('de Inspectie') informeerde de curator dat het vliegtuig in het Nederlandse register voor burgerluchtvaartuigen stond ingeschreven op naam van gefailleerde en dat CH daarbij als houder stond geregistreerd. De Inspectie heeft de curator vervolgens ook een koopovereenkomst overgelegd tussen CH en gefailleerde en een houderschapsverklaring van CH. De curator heeft dit voorgelegd aan het bestuur van gefailleerde, waarna dat aangaf dat partijen nooit tot overeenstemming zijn gekomen. De curator heeft uiteindelijk conservatoir beslag laten leggen op het vliegtuig, nadat CH niet bereid was informatie te verschaffen over de locatie van het vliegtuig. Uiteindelijk is het conservatoire beslag weer opgeheven door de voorzieningenrechter.

CH neemt het standpunt in dat de curator zorgvuldiger onderzoek had moeten doen alvorens over te gaan tot het leggen van beslag, temeer nu de boedel geen verhaal biedt voor eventueel door het beslag ontstane schade. Bovendien is het Nederlands register voor burgerluchtvaartuigen geen officieel eigendomsregister.

De rechtbank overweegt dat het uitgangspunt is dat een curator slechts in zijn hoedanigheid

van curator (q.q.) aansprakelijk is voor schade door onrechtmatig handelen. Alleen onder bijzondere omstandigheden is plaats voor aansprakelijkheid van de curator in persoon (pro se). Een curator behoort te handelen zoals in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator, die zijn taak met nauwgezetheid en inzicht verricht (de *Maclou*-norm). Deze norm dient terughoudend te worden toegepast en er dient – aldus de rechtbank – sprake te zijn van een persoonlijk ernstig verwijt. Dat is aan de orde wanneer de curator onjuist heeft gehandeld, terwijl hij het onjuiste daarvan inzag dan wel redelijkerwijs behoorde in te zien.

De rechtbank oordeelt dat de curator niet onrechtmatig heeft gehandeld en derhalve niet persoonlijk aansprakelijk is voor eventuele schade. De curator had voldoende aanwijzingen dat het vliegtuig tot de boedel behoorde. Dat CH hierover anders verklaarde maakt dit niet anders. Een curator kan immers niet zonder meer uitgaan van de juistheid van dergelijke verklaringen. Ook was de keuze voor beslag begrijpelijk, vanwege het risico op vervreemding. Dat het kort geding uiteindelijk in het voordeel van CH werd beslist, betekent niet automatisch dat de curator onzorgvuldig heeft gehandeld. De rechtbank hecht hierbij belang aan de toestemming van de rechter-commissaris voor het aangaan van de procedures. Dit geeft aan dat de proceskansen niet nihil waren en er dus geen sprake was van een lichtvaardige en onnodige keuze. De vorderingen van CH worden afgewezen.

In de bodemprocedure, die de curator recent is gestart, moet worden beoordeeld wie eigenaar is van het vliegtuig. Pas dan kan mogelijk geconcludeerd worden dat inbreuk is gemaakt op het eigendomsrecht van CH. Ook dan heeft de curator niet per definitie onrechtmatig gehandeld. Dat is alleen het geval als vast komt te staan dat de curator bij het leggen van beslag onzorgvuldig heeft gehandeld. Naar het oordeel van de rechtbank is hiervan niet gebleken.

L.A.C. van Veen, maart 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:821

Zaaknummer: 416428 / HA ZA 23-623 (E)

Rechters: A.D. Scheffers, W.J.M. Fleskens en Pistorius

Advocaten: M.M. van Leeuwen en S.R. Effting

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Peeters/Gatzen-vorderingen van de curator tegen (gelieerde) stichtingen en een oud-bestuurder van gefailleerde

De curator van een stichting vordert schadevergoeding omdat gedaagden in twaalf verschillende situaties bewust betalingsonmacht zouden hebben gecreëerd, dan wel opzettelijk de verhaalsmogelijkheden voor de gezamenlijke crediteuren hebben gefrustreerd.

Feiten

De Stichting Dienstverlening Serviceflats (SDS, hierna 'gefailleerde') is in 1996 opgericht en had tot doel het verlenen en verzorgen van diensten aan serviceflats en vergelijkbare instellingen via aparte stichtingen per complex. In de periode 2013 en de daarop volgende jaren verschenen in de media negatieve publicaties over gefailleerde en de bestuurder van gefailleerde ('gedaagde 1'). Nadat als gevolg van deze negatieve publicaties in de media de exploitatie van de activiteiten van gefailleerde achteruitliep, is besloten de activiteiten van gefailleerde per 1 oktober 2017 te herstructureren en onder te brengen in een andere rechtspersoon ('gedaagde 4').

De meerderheidsaandeelhouder van gedaagde 4 is (indirect) gedaagde 1. Gedaagde 4 heeft per 1 oktober 2017 de opdrachtenportefeuille van gefailleerde overgenomen en maakt sindsdien gebruik van de huisvesting en het personeel van gefailleerde. De curator voert aan dat voor deze overname aan gefailleerde geen koopprijs of vergoeding is betaald. Verder zijn in de aanloop naar de overname van de bedrijfsactiviteiten rekening-courantposities en andere vorderingsposities tussen gefailleerde en aanverwante entiteiten opgeschoond ten gunste van deze aanverwante entiteiten. Na de overname zijn ook activa administratief weggeboekt. Hierdoor zijn de (overige) gezamenlijke crediteuren van gefailleerde benadeeld.

In deze procedure vordert de curator, op grond van een *Peeters/Gatzen*-vordering, schadevergoeding omdat gedaagde 1 en/of vier aanverwante rechtspersonen in twaalf

verschillende situaties bewust betalingsonmacht hebben gecreëerd, dan wel opzettelijk de verhaalsmogelijkheden voor de gezamenlijke crediteuren van de gefailleerde hebben gefrustreerd. Gedaagde 1 en/of deze rechtspersonen hebben daarmee onrechtmatig gehandeld. In deze beschrijving wordt de nadruk gelegd op vordering 1: het uitblijven van betaling van de koopsom voor de opdrachtenportefeuille.

Peeters/Gatzen-vordering

Anders dan gedaagden lijken te betogen, staat de uitdrukking 'het belang van de gezamenlijke schuldeisers' volgens de rechtbank niet voor de optelsom van de belangen van alle individuele schuldeisers. Wat de boedel ontvangt als gevolg van een actie van de curator, die erop is gericht om de boedel te herstellen in de staat waarin zij verkeerd zou hebben zonder het benadelende handelen, moet overeenkomstig de wettelijke rangorde verdeeld worden. De wijze van verdeling staat los van de benadelingsvraag. Het is dus mogelijk dat met het bedrag dat de curator met onderhavige *Peeters/Gatzen-vordering* wellicht voor de boedel binnenhaalt, alleen de boedelcrediteuren en de preferente crediteuren (gedeeltelijk of volledig) kunnen worden voldaan. Dit maakt echter niet dat de vordering van de curator niet in het belang van de gezamenlijke schuldeisers is.

Geschil: vordering 1

Met betrekking tot vordering 1 twisten partijen over de vraag of gefailleerde voor de overname van de opdrachtenportefeuille een (redelijke) koopprijs heeft ontvangen. Als voor de opdrachtenportefeuille geen (redelijke) koopprijs is betaald, is actief aan de boedel onttrokken wat benadeling van de schuldeisers van gefailleerde zou opleveren. De curator verwijt gedaagde 4 dat zij de opdrachtenportefeuille van gefailleerde heeft overgenomen, zonder daarvoor te betalen, terwijl gedaagde 4 wist van de financiële situatie en de liquiditeitsproblemen bij gefailleerde. De overname zonder betaling kwam gedaagde 4 ten goede en de schuldeisersbenadeling was voorzienbaar.

Gedaagde 4 betwist niet dat zij de opdrachtenportefeuille van gefailleerde heeft overgenomen en dat zij daarvoor een koopprijs verschuldigd was. Gedaagde 4 voert aan dat zij voor de overname van de opdrachtenportefeuille heeft betaald. De curator verwijt gedaagde 1 vervolgens dat hij als feitelijk bestuurder van gefailleerde wist van de financiële situatie en de liquiditeitsproblemen. De overgang van de opdrachtenportefeuille zonder vergoeding kwam gedaagde 1 ten goede en hij heeft zich laten leiden door zijn eigen belangen als financier van gefailleerde en gedaagde 4, terwijl hij wist van de benadeling van de schuldeisers. Gedaagde 1 voert aan dat hij geen partij was bij de desbetreffende transactie en dat hij op dat moment geen bestuurder was van de gefailleerde.

Beoordeling

Het verweer van gedaagde 4 slaagt niet, aangezien uit rekeningafschriften van gefailleerde enkel betalingen met omschrijving 'lening' zijn getroffen. Door niet te betalen voor de opdrachtenportefeuille heeft gedaagde 4 jegens de schuldeisers van gefailleerde gehandeld in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht maatschappelijk betamelijk is (art. 6:162 lid 2 BW). Dit onrechtmatig handelen valt gedaagde 4 ook toe te rekenen en zij moet de schade die de gezamenlijke schuldeisers daardoor lijden, vergoeden (art. 6:162 lid 1 BW).

Vervolgens is de vraag of naast gedaagde 4 ook gedaagde 1 aansprakelijk is voor de schade. Volgens de rechter is de rol van gedaagde 1 en zijn invloed en betrokkenheid bij (de herstructurering van) gefailleerde op zichzelf niet voldoende om aan te nemen dat hij onrechtmatig heeft gehandeld. Ook dat gedaagde 1 zich heeft laten leiden door zijn eigen belangen als financier van gefailleerde respectievelijk als middellijk aandeelhouder van gedaagde 4 is niet voldoende. De vraag moet worden beantwoord wat de persoonlijke betrokkenheid van gedaagde 1 was bij het gestelde schadeveroorzakend handelen, in dit geval het zonder betaling overdragen van de opdrachtenportefeuille waardoor de gezamenlijke schuldeisers van gefailleerde zijn benadeeld.

De curator stelt niet dat gedaagde 1 de opdrachtenportefeuille heeft overgedragen zonder een koopprijs (te bedingen), dat gedaagde 1 wist dat dit zou gebeuren of dat gedaagde 1 daaraan persoonlijk heeft meegewerkt. Uit het feit dat gedaagde 1 naast zijn bemoeienis met gefailleerde aandeelhouder was van gedaagde 4 en zo belang had om de opdrachtenportefeuille van gefailleerde goedkoop in gedaagde 4 te verkrijgen, volgt evenmin dat gedaagde 1 onrechtmatig heeft gehandeld. Het is niet gesteld of gebleken dat gedaagde 1 in de positie verkeerde om de gestelde benadeling te voorkomen en ook niet dat gedaagde 1 zijn medewerking aan deze benadeling heeft verleend. Daar komt bij dat uit een memo van gedaagde 1 blijkt dat het zijn bedoeling was de opdrachtenportefeuille te (laten) waarderden door een onafhankelijke derde, mogelijk met de intentie voor de opdrachtenportefeuille te betalen zodat gefailleerde schulden kon aflossen.

Omdat de curator onvoldoende onderbouwd heeft gesteld dat gedaagde 1 persoonlijk betrokken was bij de benadeling omdat niet voor de opdrachtenportefeuille is betaald, is aan de vereisten van artikel 6:162 BW niet voldaan. Om diezelfde reden komt de rechtbank niet toe aan (nadere) bewijslevering door de curator. En omdat niet komt vast te staan dat gedaagde 1 onrechtmatig heeft gehandeld, komt de rechtbank niet toe aan beoordeling van hetgeen de curator aanvoert omtrent artikel 6:166 BW.

De vordering onder I wordt jegens gedaagde 1 afgewezen. Jegens gedaagde 4 wordt deze

vordering toegewezen.

D.R.C. Smit, maart 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1350

Zaaknummer: C/05/409767 / HA ZA 22-448

Rechters: F.M.T. Quaadvliet

Advocaten: A.H.J. Dunselman en S.R. Eftting

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders aansprakelijk voor faillissementstekort; verzekeraar gehouden tot verlenen van dekking

De curator stelt de bestuurders en de raad van toezicht (RvT) van een gefailleerde zorgstichting aansprakelijk voor het faillissementstekort. De rechtbank wijst deze vordering uitsluitend ten aanzien van de bestuurders toe. De bestuurders doen een beroep op hun bestuurdersaansprakelijkheidsverzekering, maar de verzekeraar weigert dekking. De rechtbank oordeelt dat de verzekeraar gehouden is dekking te verlenen.

Een curator vordert op grond van de artikelen 2:300a BW (oud) jo. 2:138 BW en 2:149 BW dat de bestuurders en toezichthouders van een gefailleerde zorgstichting aansprakelijk worden gehouden voor het faillissementstekort. Artikelen 2:138 BW en 2:149 BW zijn op grond van artikel 2:300a BW (oud) van overeenkomstige toepassing in geval van faillissement van een stichting, wanneer die stichting aan de heffing van vennootschapsbelasting is onderworpen. De rechtbank oordeelt dat de gefailleerde stichting onderworpen was aan de heffing van vennootschapsbelasting, omdat de stichting kan worden aangemerkt als een duurzame organisatie van arbeid en kapitaal die deelneemt aan het economisch verkeer, en concurreert met andere ondernemingen die op dezelfde markt werkzaam zijn. Hierdoor zijn de artikelen 2:138 BW en 2:149 BW van overeenkomstige toepassing.

Volgens de curator hebben de bestuurders niet voldaan aan de boekhoudplicht, omdat ten tijde van de faillietverklaring van de stichting geen administratie is aangetroffen. Vanwege de schending van de boekhoudplicht staat vast dat sprake is van onbehoorlijke taakvervulling en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurders pogen dit bewijsvermoeden te ontzenuwen door andere feiten en omstandigheden aan te voeren die een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest.

De rechtbank overweegt dat niet ter discussie staat dat het eindigen van een contractuele

relatie met de gemeente Groningen een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Deze relatie is echter tot een einde gekomen omdat geen productieverantwoording over 2018 is aangeleverd bij de gemeente. De relatie met de gemeente is dus geëindigd door kennelijk onbehoorlijk bestuur, zodat de bestuurders er niet in slagen het bewijsvermoeden te weerleggen. De bestuurders worden veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort.

Volgens de curator heeft de RvT zijn taak eveneens onbehoorlijk vervuld, omdat hij onvoldoende heeft toegezien op de naleving van de boekhoudplicht door de bestuurders. De RvT betwist dit en voert aan dat de RvT feitelijk nooit operationeel is geworden. De rechtbank overweegt dat de RvT meerdere malen heeft geprobeerd zijn rol in te vullen, maar daarbij telkens werd afgehouden door de bestuurders. Onder deze omstandigheden kan het ontbreken van toezicht niet als onbehoorlijk worden aangemerkt. De vorderingen jegens de toezichthouders worden daarom afgewezen.

De bestuurders roepen hun verzekeraar op in vrijwaring en vorderen dat deze dekking biedt onder de afgesloten bestuurdersaansprakelijkheidsverzekering. De verzekeraar betwist de dekkingsplicht en beroept zich op diverse bepalingen uit zijn polisvoorwaarden, waaronder dat de schade te laat is gemeld en dat sprake is van opzet. De rechtbank verwerpt de verweren grotendeels. De rechtbank oordeelt dat de verzekeraar gehouden is dekking te verlenen, met aftrek van het overeengekomen eigen risico en onder uitsluiting van het bedrag van het boedeltekort dat ziet op een opgelegde boete.

N. Gamliël, maart 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:657

Zaaknummer: C/17/186697 / HA ZA 22-241

Rechters: T.P. Hoekstra, J.E. Biesma en H.H. Kielman

Advocaten: H.L. Thiescheffer, mr. P.J.M. Bruin, T. Binnema, M. Bouman en V. Kamphuis

Wetsartikelen: 2:300a BW (oud), 2:149 BW, 2:138 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Curatoren Scotch en Soda niet aansprakelijk voor verkoop voorraad en niet-gestanddoening overeenkomst

In het faillissement van Scotch en Soda wijst de rechtbank een beroep van zes Turkse kledingfabrikanten op een eigendomsvoorbehoud en het recht van reclame af. In de gesloten raamovereenkomst is een beroep op eigendomsvoorbehoud en recht van reclame namelijk uitgesloten. De curatoren zijn daarom niet tegenover de kledingfabrikanten aansprakelijk. Het beroep van de curatoren op veroordeling van de kledingfabrikanten in de werkelijk proceskosten wordt afgewezen. Wel veroordeelt de rechtbank de fabrikanten in de dubbele proceskosten, omdat een deel van de vorderingen evident ongegrond is en het voor andere vorderingen slechts in geringe mate verdedigbaar is de vorderingen aan de rechter voor te leggen.

Zes Turkse kledingfabrikanten die kleding produceerden voor Scotch & Soda hebben de curatoren van Scotch & Soda aansprakelijk gesteld, zowel q.q. als pro se. Volgens de kledingfabrikanten hebben de curatoren onrechtmatig gehandeld door (i) onterecht het beroep op het eigendomsvoorbehoud en recht van reclame af te wijzen en (ii) door niet (tijdig) te antwoorden op de vraag of de curatoren de overeenkomsten met de kledingfabrikanten gestand zouden doen.

Volgens de rechtbank volgt uit de raamovereenkomsten met de kledingfabrikanten dat een beroep op eigendomsvoorbehoud of recht van reclame is uitgesloten. Dat op de facturen van een van de fabrikanten staat dat zij onbetaalde goederen mocht terugnemen, waartegen Scotch & Soda niet heeft geprotesteerd, maakt niet dat Scotch & Soda deze (aangeboden) wijziging heeft aanvaard, aldus de rechtbank.

Met één eiser is geen raamovereenkomst gesloten, maar ook hij kan zich volgens de rechtbank niet beroepen op het recht van reclame. Deze eiser werd namelijk uitdrukkelijk enkel als tussenpersoon voor de facturatie gebruikt door een kledingfabrikant waarmee wel een

raamovereenkomst was gesloten. Daarmee heeft deze tussenpersoon onvoldoende onderbouwd dat *hij* kleding heeft geleverd. Deze vorderingen worden daarom afgewezen.

Over de gestanddoening oordeelt de rechtbank dat curatoren niet verplicht zijn zich tot nakoming van een overeenkomst bereid te verklaren. De consequentie daarvan is dat de kledingfabrikanten hun (schadevergoedings)vordering als concurrente schuldeiser kunnen indienen in het faillissement (art. 37a Fw). Met de ingestelde vordering proberen de kledingfabrikanten in feite het systeem van de Faillissementswet te omzeilen, aldus de rechtbank, waardoor ook deze vorderingen worden afgewezen.

De curatoren hebben gevorderd dat de kledingfabrikanten worden veroordeeld in de volledige proceskosten omdat zij hun vorderingen zeer lichtvaardig hebben ingesteld. De rechtbank oordeelt dat de vordering omtrent de gestanddoening evident ongegrond is, maar dat het in zekere, zij het geringe, mate verdedigbaar is om de andere vorderingen aan de rechter voor te leggen. De rechtbank wijst de volledige proceskostenveroordeling daarom af, maar veroordeelt de kledingfabrikanten in de dubbele proceskosten.

S. Zonneveld, maart 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:1141

Zaaknummer: C/13/750242 / HA ZA 24-497

Rechters: Q.R.M. Falger, R.H.C. Jongeneel en G.C. de Heer

Advocaten: S.A.H.J. Warringa en S.C. Pepels

Wetsartikelen: 37 Fw en 110 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA-procedure: afwijzing verzoek tot het afkondigen van een afkoelingsperiode

De rechtbank heeft de verzoeken van twee besloten vennootschappen tot het gelasten van een afkoelingsperiode van twee maanden, in het kader van een besloten akkoordprocedure buiten faillissement (WHOA), afgewezen. De vennootschappen hebben niet aannemelijk gemaakt dat de belangen van de schuldeisers zijn gediend bij een afkoelingsperiode en de in artikel 376 lid 2 Fw bedoelde derden, beslagleggers en schuldeiser niet in hun belangen worden geschaad.

'Vennootschap 2' heeft een eigen bedrijfsactiviteit en 'vennootschap 1' als dochteronderneming, die arbeidskrachten ter beschikking stelt. Beide vennootschappen verkeren in financiële moeilijkheden, met name vennootschap 1, door belastingschulden ontstaan tijdens de coronapandemie. De Belastingdienst is, als grootste schuldeiser, overgegaan tot inning, wat de vennootschappen aanzette tot het starten van een WHOA-traject.

Om een liquidatieakkoord voor te bereiden en aan te bieden aan de schuldeisers, hebben de vennootschappen om een afkoelingsperiode ex artikel 376 Fw verzocht, voor de duur van twee maanden. De financiering van het akkoord zou komen uit de opbrengst van de onderhandse verkoop van de beslagen en onbeslagen activa van de vennootschappen. Volgens de vennootschappen is een afkoelingsperiode in het belang van de schuldeisers, omdat een liquidatieakkoord meer oplevert dan een faillissement. Daarnaast zal de Belastingdienst een dubbel percentage ontvangen.

De rechtbank stelt vast dat de vennootschappen een besloten akkoordprocedure hebben gekozen en acht zich bevoegd. Ter zitting is gebleken dat de vorderingen die ontstaan als gevolg van de activiteiten van vennootschap 1 zijn verpand. Namens de vennootschappen is geen vervangende zekerheid geboden aan de pandhouders als bedoeld in artikel 376 lid 7 Fw. Dientengevolge zullen de pandhouders hun pandrecht op de, in de liquidatiebegroting voor de

boogde afkoelingsperiode opgenomen, inkomsten onverkort kunnen uitoefenen, ook gedurende de afkoelingsperiode, met alle financiële gevolgen van dien. De rechtbank acht het onduidelijk of verzoekers aan de lopende verplichtingen kunnen blijven voldoen gedurende de afkoelingsperiode.

De rechtbank oordeelt dat niet summierlijk is gebleken dat aan de voorwaarden voor een afkoelingsperiode is voldaan, zoals gesteld in artikel 376 lid 4 Fw. De rechtbank stelt dat de meerwaarde van een afwikkeling buiten faillissement niet voldoende is aangetoond. De stelling dat de opbrengst bij een akkoord buiten faillissement hoger zal zijn omdat er geen faillissementskosten hoeven te worden gemaakt, is te algemeen. Er is onvoldoende concrete informatie verstrekt over de te genereren opbrengst buiten faillissement, waardoor een vergelijking met de opbrengst in faillissement niet mogelijk is.

De rechtbank beslist om de verzoeken tot afkondiging van een afkoelingsperiode af te wijzen, omdat niet is aangetoond dat aan de voorwaarden van artikel 376 lid 4 Fw is voldaan en de belangen van de schuldeisers voldoende zijn gediend bij een afkoelingsperiode.

E. Ayerdem, maart 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:673

Zaaknummer: 241969 en 241971

Rechters: H.J. Idzenga, D.J. Klijn en M. Aukema

Advocaten: W.A. Velema

Wetsartikelen: 376 Fw